

Jeg vil godt meget klart sige, at vi i Dansk Folkeparti ikke er tilfredse med det. Vi er ikke med.

Bestemmelsen om, at samarbejdet skal udvikle sig til en stadig snævrere union, er nu flyttet fra præamblen og direkte ind i artikel 1. Hele kapitlet om de grundlæggende værdier, de pæne ord som lighed og pluralisme og tolerance og sådan nogle smukke ting, indeholder jo selvfølgelig det iboende problem, at disse kræver en fortolkning. Hvem skal fremover fortolke, hvad tolerance er? Vi hørte tidligere fru Lone Dybkjær sige, at hun sandelig var glad for, at det ikke længere var Folketinget med Dansk Folkepartis store indflydelse, som skulle afgøre, hvad tolerance er. Men deri ligger jo selvfølgelig en afstumpet demokratiopfattelse, for det, hun dermed siger, og det, som Det Radikale Venstre dermed siger, er, at det, som det danske folk vil for sit land, for Danmark, skal fjernes. Hvis det strider mod den radikale virkelighedsopfattelse, så er det uønsket.

Dermed bliver hele demokratidiskussionen jo overflødiggjort, for hvis demokrati handler om, at man har de rette holdninger, at man kan krydse af på en liste over, at man nu også mener det samme som Det Radikale Venstre, så har man ikke demokrati. Så har man demokratisme, så har man totalitarisme. Det er præcis den ånd, der ligger i Charteret om Grundlæggende Rettigheder.

Det lyder selvfølgelig meget besnærende, at man skal kunne få sig nogle rettigheder, men spørgsmålet, man bør stille, er jo, hvem det er, der er garantien for de rettigheder; hvem det er, der fremover skal sikre vores demokratiske rettigheder. Og der må jeg ærligt indrømme, at Dansk Folkeparti og jeg ser sådan på det, at vi insisterer på, at demokratiet skal bevares, skal leve og udfolde sig i Danmark. Det skal ikke ske i EU's institutioner.

I øvrigt vil jeg også sige i forhold til udenrigsministerens kommentarer om, at det jo er så skønt, at vi får et bedømmelsesudvalg, som skal vurdere, hvem der skal sidde og være dommere ved EF-Domstolen fremover, vidner om en fuldstændig mangel på forståelse for de problemer, vi andre kan se ved EF-Domstolen. Det tillader formanden ikke, at jeg kommer nærmere ind på, men der er jo heldigvis muligheder ifølge forretningsordenen, så dem vil jeg benytte mig af. Tak, hr. formand.

Kl. 14:37

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er der en kort bemærkning. Jeg beder lige ordføreren blive stående.

Kl. 14:37

Svend Auken (S):

Nej, han skal ikke blive stående.

Kl. 14:37

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Nej, selvfølgelig ikke, undskyld. Hr. Svend Auken for en kort bemærkning fra talerstolen – det er ikke smart at have to talere stående på den ad gangen, det er rigtigt.

Kl. 14:37

Svend Auken (S):

Jeg beder bare om ordet, for jeg synes ikke, at hr. Morten Messerschmidts lidt deprimerende udtalelse her til sidst skal stå som slutstenen på Folketingets debat her i dag.

Det er jo fantastisk, at 27 demokratiske lande har været i stand til at forhandle sig frem til en traktat, der giver større beslutningskraft og mere demokrati i Europa. Med alle de forskellige historiske traditioner og placeringer er det lykkedes at samles om et fælles resultat. Det er 12 tidligere kommunistiske diktaturer, 4 tidligere fascistiske diktaturer og 11 demokratiske lande med en lang demokratisk tradition bag sig, der nu er blevet enige om et demokratisk samarbejdsprojekt. Det løser bestemt ikke alle problemer i Europa, men det giver en ramme, inden for hvilken vi kan komme videre med de fælles problemer og fælles udfordringer. Jeg mener, at det er vigtigt at få sagt det her ved afslutningen i dag.

Kl. 14:38

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det hr. Messerschmidt for en kort bemærkning.

Kl. 14:38

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg kan ikke se det, som hr. Svend Auken her siger, som andet end lidt af en retræte i forhold til hans tidligere forsikring om, at Lissabontraktaten vil være det, som udrydder sult, som udrydder terror, og som udrydder atomvåben i verden. Jeg er glad for, at man nu er blevet en lille smule mere begrænset i sine forventninger til Lissabontraktatens positive indvirkning.

Jeg må bare sige, at netop den fortid og de kulturelle forskelle, der jo ligger i en lang række af EU's medlemslande, faktisk udgør en stor del af problemet. For hvis nu hr. Svend Auken havde gjort sig den ulejlighed at undersøge, hvilken